

El compositor de la cançó de bressol *Cançó de bres per a una princesa negra* **Antoni Rodríguez Sabanés**, ha estat tant amable que ens ha facilitat el text del conte *El Palau de vidre* on podem llegir la *Historia de la princesa Poniegú* i apareix aquesta preciosa cançó de bressol.

EL PALAU DE VIDRE - GABRIEL JANER MANILA ***Història de la princesa Poniegú***

En una vella ciutat del desert, vora un riu tranquil, hi havia un **soldà** que habitava en un palau de pedra marbrada de vetes d'or i transparent. Voltat de sortidors que saltaven entre els arbres i dibuixaven sota el cel del desert estranyes cal·ligrafies d'aigua, aquell palau era el més bell del món.

Encara que tenia en les seves mans tots els luxes del món, aquell soldà no era feliç. Tenia a l'harem custodiades pels eunucs, entre mullers legítimes i amants, ni que fossin un ramat de cabrides, les cent dones més belles de la terra.

Cap, emperò, d'aquelles dones li havia costat tant com la princesa **Aïssa de Montverd**. Ni les ballarines vingudes de l'Índia, ni una jove hebraica de cabells rulls...

Aïssa tenia la pell obscura, enfosquida pel sol de tots els segles...

El **soldà** entregà al pare d'Aïssa un gran cabal: set-cents bous, set-cents camells, set-centes cabres, set-cents coloms negres, set-centes llebres...

Aïssa partí de Montverd en un vaixell cobert de sedes blanques, que navega pel riu durant quaranta dies, fins a la ciutat del desert. Aquell palau tenia el seu propi port i, en entrar-hi la nau - era a posta de sol -, començà la festa que el soldà havia preparat per celebrar l'arribada d'Aïssa, flor negra dels boscos.

Però aquell **soldà** no era feliç, encara que tenia tots els luxes del món.

El **soldà** volia que la princesa tingués una filla, clara com l'alba, la pell tintada de capvespre. Passaven els dies i rodaven els anys, però el ventre d'**Aïssa** no es commovia. Va pensar que era el déu del desert qui li ho impedia i s'atrevia a desafiar-lo, inflat d'orgull, el soldà. Pujà a la torre més alta del palau i es girà contra el **vent**.

Li va dir:

- Faré que t'envesteixin els meus artillers i et cremaran els ulls. Vindrà la meva tropa armada de sabres i et tallarà la cabellera. Faré que t'ofeguin als pous del desert...

El **vent** li va respondre:

- **Aïssa** tindrà la filla que tu vols, obscura i bella. Quan compleixi set anys, emperò, me l'entregaràs a mi, i, si no ho fas, moriran mare i filla, abans del tercer dia.

Encara no havia passat un any i la princesa **Aïssa** va tenir una filla, tan bella com l'estel del matí, a la qual posaren **Poniegú**, un nom que va escollir la mare perquè era el nom d'una antiga reina de Montverd.

El **soldà** estava ple d'amargura. Ni tenia delit, ni podia somriure, ni era capaç de mirarla, la seva filla, sense que se li posàs sobre els ulls un tel de tristor.

Quan la princesa **Aïssa** va saber que el vent s'emportaria la fillona, va plorar nit i dia sense conhort. Només plorava, emperò quan Poniegú dormia, perquè no podia consentir que la veiés trista, la cara commoguda i torbada.

Encara, emperò, **Aïssa** era capaç de compondre una cançó de bres i de cantar-la a posta de sol, quan l'horabaixa tomba sobre el riu:

*Dorm, dorm, petitona, dorm
que en draps de fosca blava
t'embolcalla la lluna negra,
tan negra com tu.*

*La nit teixeix corrandes
quan pensa en tu;
te les canta ta mare,
Poniegú.*

*Quan el vent arribi
naixeran als teus ulls
plors de bambú!*

El mateix dia que complí set anys, el vent salvatge del desert entrà al palau i arrabassà **Poniegú** dels braços dels seus pares. Era una força obscura. Tot i que el soldà havia fet tancar les portes dels balcons i les finestres, el vent entrava lentament, les ales obertes, i es filtrava a través dels murs. L'abrigà una ombra i no la tornaren a veure mai més.

Un pastor del desert va trobar cisellats en una roca aquests mots: "Només un príncep de Montverd, si un dia la troba, la podrà alliberar de les urpes del vent, si és capaç de portar-li la flor negra dels boscos".